

Popotovanje plastenke

Bila je tema, popolna tema, nič nisem videla. Zaslišala sem glasen hrup ... nekdo je prihajal. Tema se je izničila in uzrla sem svetlobo. Gromozanske roke so me postavile na tekoči trak. Premikala sem se hitro, ter naenkrat začutila v svoji votlini mokroto, bila je črna tekočina z veliko mehurčki. Premaknila sem se naprej po tekočem traku in dobila precej čedno čepico rdeče barve, ki mi je bila zelo všeč. Oblepili so me z nekakšno čudno nalepko, saj so morda mislili, da me zebe. Bližal se je konec tekočega traka in padla sem v velik zabojnik s polno podobnimi plastenkami kot sem jaz. Skupaj s par drugimi plastenkami so nas oblepili in zapakirali. Dali so nas v zabojnik, ga zaprli in ga premikali, a nisem vedela kam. Zaslišala sem nekakšno hreščanje - bil je zvok mimoidočih avtomobilov - ter ugotovila, da sem tudi jaz v enem.

Tako smo se peljali nekaj časa, dokler se zabojnik ni spet premaknil ter znova je pome prišla gromozanska roka, ki nas je skupaj z drugimi odložila na polico. Za razgled sem imela še polno drugačnih plastenk, ki so imele drugačne barve tekočine in drugačne čepice. Naenkrat sem zagledala najstnico, ki ni bila videti preveč dobrovoljna. Iztrgala me je od drugih plastenk in me položila na premikajoči se trak. Zapiskalo je in na ekranu se je pojavil zapis Coca-Cola. Od takrat naprej vem, da je moje ime Coca-Cola. Bilo mi je všeč.

Roka me je znova pograbila in dekletce mi je snelo moje čedno pokrivalce. Spilo je vso mojo črno tekočino in mi vrnilo mojo čepico. Mislila sem, da bo vse v redu, dokler me ni zalučala na tla. Močno sem se udarila v glavo, a ni mi bilo hudega. Na tleh sem preživela veliko časa, čeprav sem včasih tudi zajadrala po spomladanskem vetru. Ta vetrič me je enkrat odnesel daleč stran, tik pred nos majhnega dekletca. Pobralo me je in odneslo v nek smrdljiv zabojnik, dokler se spet nisem znašla v avtu oziroma tovornjaku. Odpeljali so me v čuden prostor, kjer sem bila prvič. Postavili so me v nekakšno napravo in postalo mi je zelo vroče. Začela sem se topiti, moja plastična struktura in oblika sta naenkrat izginili. Postala sem tekočina ... Vlili so me v prav posebno izoblikovan model. V modelu sem preživela nekaj časa, dokler nisem dobila nove oblike. Bila sem dosti večja in močnejša kot prej, to pa zato, ker so mi dodali še veliko drugih stopljenih plastenk.

Spet so me ovili in moja pot se je znova ponovila, vendar zdaj nisem samo navadna plastenka, ampak pravi plastični stol. Zahvaliti pa se moram majhnemu dekletcu, saj brez njene pomoči, me zdaj tukaj ne bi bilo. Kmalu sem izvedela, da se ta proces imenuje reciklaža. Prav poseben postopek, ki pa je rešil mene in rešil okolje pred mojim ostankom tam zunaj na cvetočem travniku. Kot plastičen stol sem ponovno zaživela v objemu nove, prave družine, ki me je zelo vzljubila. Vsi smo bili srečni – jaz kot stol v ljubeči družini in oni z menoj, z recikliranim plastičnim stolom.

Ana Marija Šilc, 9. b (15 let)